

NØVN

Tá ið politiið í gjárkvøldið fór eftir einum manni, sum hevði gjørt herverk, bleiv maðurin í øðini, og tað endaði við, at hann spýtti beint í andlitið á einum politisti. Tann 43 ára gamli maðurin er skuldsettur fyri harðskap og fyri at hava gjørt seg inn á ein politist.

Ein seinasta heilsan til mín góða abba, Sólvit Simonsen

Tað er svárt at sita her við telduskíggjan og skriva minningarorð um teg abbin. Eg hevði væntað, at tú fór at verða her ímillum okkum í nøkur ár afturat, men soleiðis vildi Várharra tað ikki! Eg skilji ikki, hví tær ikki untist nøkur ár afturat, men sum tú ofta segði við meg, so skal okkurt standa ósvarað til seinni.

Sum tú veit abbin, so havi eg ofta sagt tær og ommu, hvussu takksom egeri yvir, at tit tóku meg til tykkara, sum tykkara egna barn. Eg slapp at vaksa og búast undir tykkara fjálgu veingjum, og altíð tá onkur spurdi teg, hvør eg var, so segði tú, at tú var abbi mín, men legði altíð afturat, at tú føldi teg meira sum pápa mín, tí eg var uppvaksin hjá tykkum, og tað fekk meg at føla at eg var heil! Takk abbin!

Ætlanin við hesari seinastu heilsan til tín, abbin, er ikki at gera hana syrgiliga, heldur vil eg taka nøkur av mínum góðu minnum fram, tí tey eru minnir, ið vit bæði gleddust um!

Túrarnir saman við tær í bussinum standa fastir í minninum – mátin tú floytaði gjøgnum bygdina, so børnini hoyrdu, at skúlabussurin kom, og tá tú saknaði okkurt barn, so koyrði tú ein túr aftur gjøgnum bygdina, tí kanska onkur var ov seinur til bussin. Hetta minnast óivað nógv av skúlabørnunum eisini!

Túrarnir norður til Skopunar eftir agni vóru eisini stuttligir. Vit fóru á flakavirkið í Skopun eftir agni, og tú prátaði altíð við nógv men í Skopun, minnist eg, og tit flentu nógv, meðan til prátaðu.

Túrarnir í skrellibílinum vóru eisini nógvir; tá var tað ikki so lætt at verða skrellimaður, sum tað er nú, posarnir vóru úr pappirstilfar,

og tá vátt var í veðrinum, tá skrædnaðu teir, og skrellið bleiv ikki flokkað, sum vit gera í dag, men hóast ringar umstøður, so fór tú altíð glaður til verka, og herfyri tosaði tú um, hvussu glaður tú var, at skrellimennirnir høvdu fingið so nógv betri arbeidsumstøður.

Mær dámdi eisini serliga væl at sleppa til Skúvoyar við tær og Beggu-Jógvan, og eg minnst serliga ein túr, har eg slapp at stýra. Eg slapp at stýra næstan allan vegin, og eg var glað – hetta var jú stórt í mínari barnaverð. Og tá veðrið var gott, tá plagdi tú at sigla tætt við Skúvoyalandi, og tú vísti mær fuglalívið og segði mær frá fuglum í bjørgunum har.

Abbin, drekkamunnarnar sunnumorgnar, teir sita rimmarfastir í minninum. Tá klokkan var 10, tá hoyrði eg teg koma upp trappurnar, og tað klirraði, hurðin fór

upp, og tú segði góðan morgun góða og gav mær morgundrekka á songina. Omman bakaði altíð kaku leygardagar, og eg elskaði morgundrekka við kaku á songina sunnumorgun, síðan fór tú inn til ommuna, og gav henni drekkamunn á songina eisini, sunnudagsdøgurðan hevði tú sett í ovnin áðrenn, og síðan fór tú morguntúr. Síðan fóru vit í kirkju. Eg elski at hugsa aftur til teir góðu sunnudagar!

Tú var deknur í Sands Kirkju í nógv ár, mær dámdi so væl at hoyra teg lesa, tá tú var deknur, tí tú gjørdi dagsins lestur so livandi, mátin tú las uppá var serligur á góðum sandsmálið, og tín songrødd var so fjálg og samstundis so sterk – haldi tú dugdi allar sálmarar í sálmaðókinum, meira ella minni uttanat!

Brúdleypsdagurin hjá okkum var ein serligur dagur,

tí tá leiddi tú meg inn til mín mann, og tú segði, at tú bert eina ferð hevði leitt brúður inn eftir kirkjugólvinum áður, og tað var omman, og tú segði, at tað var tær ein gleði at sleppa at leiða meg sum brúður inn eftir kirkjugólvinum, tað var ein serlig løta fyri okkum bæði. Gott minni at eiga.

Eg kundi hildið fram við at skriva um tey góðu minnir frá mínum lívi saman við tær, men tey eru so nógv, at ikki ber til at taka øll fram her.

Eg sakni teg abbin, men sum dóttir mín so væl segði tað, so hevði tú brúk fyri at sleppa til Jesuspápan. Hóast tómrumið er stórt, so fylla øll tey góðu minnini nógv, og tey hjálpa mær víðari, hóast longsulin eftir tær er so stórur. Tú fylti nógv, tú hevði eitt lætt lyndi, eitt smíl, ið altíð var at síggja, og tín rødd, ið altíð var glað. Tú var ein støðfastur maður við einari meining, stóð rimmarfastur í trúnni, tú sá altíð møguleikar fram um forðingar, jalgur, tú var góður við tíni kæru, góður við Sandsbygd og eisini Sandoynna.

Tú segði at vit skuldu ikki gráta um teg, vit skuldu verða glað og smílast og minnast alt tað góða.

Eg veit at tú ynskir at eg skal taka sorgina á skilagóðan hátt, og tað royni eg, hóast tað er svárt, men eg má læra meg at liva við sorgini, og gleðast yvir tíðina vit finga og øll tey góðu minnini!

Takk fyri tíðina abbin! Eg ivist onga løtu í at vit síggjast aftur í himlinum tá tíðin er búgvin.

Hvíl í friði

Beinta

Tøkk

Hjartans tøkk fyri sýnda samkenslu og hjálpssemi, tá ið kæra mamma, vermamma, omma og langomma okkara

Malla Jacobsen

Norðragøta

f. 15.10.1929 d. 28.06.2012

andaðist og varð jarðað.

Tøkk til Anne Mette Klemensen prest.

Tøkk fyri blómur, kransar og heilsanir.

Tøkk til tykkum, sum hjálptu til í sambandi við jarðarferðina og ervið.

Fyri minnisgávur til sambýlið Giljagarð í Leirvík.

Tøkk til tykkum mongu, ið fylgdu henni til hennara seinasta hvíldarstað.

Somuleiðis ein tøkk til starvsfólkið á Giljagarði fyri góða røkt og umsorgan

Fyri tey avvarðandi

Dávid og Pól

Tøkk

Hjartaliga takka vit øllum fyri sýnda samkenslu og hjálpssemi, tá ið elskaðu mamma, pápi, vermamma, verpápi, omma, abbi, langomma og langabbi okkara

Irmgarð og Jógvan Johansen

á Lað

Tórshavn

andaðust og vórðu jarðað.

Tøkk til starvsfólkinum á G4 fyri umsorgan av Irmgarð og okkum.

Tøkk til Hera Joensen prest, kirkjutænara, urguleikarar, sangarar og gravarar.

Tøkk fyri bakstur og góða hjálpu við ervunum og til tykkum mongu, sum fylgdu teimum til teirra seinasta hvíldarstað.

Tøkk fyri blómur, kransar, heilsanir og gávur til ungdómsarbeiðið hjá Havnar Bóltfelag.

Ein serstøk tøkk til Havnar Bóltfelag og tey mongu í felagnum, sum hjálptu okkum so væl við ervunum, og til leikararnar, sum vístu »Mister HB« tann seinasta heiðurin.

Hjartans tøkk øll somul.

Familjunnar vegna

Jórun, Annika, Unn, Diaba og Marjun